

Одъ скуте'и по земя сурова.
Си поводи коня Дойчино'а,
Люто кълнитъ млада Ангелина: —
„Богъ те убилъ Митре Поморянче!
Защ' не тѣргна сабя да м' зазубишъ,
Туку мене ти ме пострамоти!“
И си тѣргна дома си отиде,
И му кажвитъ брату си Дойчину:
„Айти тебе Болена Дойчина!
Що ми стори голема страмота
Со твоя-та вѣрна побратима,
Що ядете, брате, що пиеете,
Що одете въ гори на лоене;
Кога рекофъ за твой-та коня,
Да ъж коитъ, брате, вересіа,
Що ми рече Митре Поморянче, —
Ако да'ишъ твое бѣло лице,
Кя ти коямъ коня вересіа.“
И сѣ фѣрли Болена Дойчина
И сѣ фѣрли на нога юначка:
„Айти тебе сестро Ангелино!
Страфъ да немашъ, сестро, страмъ да немашъ!
Ай да земишъ студено оружје,
Да го да'ишъ Плетикосъ Наплъ,
Да ми міетъ студено оружје.“
И ми стана млада Ангелина,
И ми зеде студено оружје:
„Айти тебъ Плетикоса Павле:
Ме допущи Болена Дойчина,
Да ми міешъ студено оружје.“ —
„Айти тебъ сестре Ангелино!
Чуму ти ꙗ студено оружје,
Лель ꙗ болентъ Болена Дойчина!“ —
„Попаднала цѣрна Арапина,
Подъ Солуна, Солунски ливагѣ,
И ми удрилъ бѣлана чадара,
И ми викатъ старци и попо'и,
Таинъ ми сакатъ по две фурни лѣбъ,
И ми сакатъ крава яло'ица,
И ми сакатъ по бочка ракіа,